

ת"פ 25263/04/16 - מדינת ישראל נגד א ע

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 25263-04-16 מדינת ישראל נ' ע

בפני כב' השופטת הבכירה ניצה מימון שעשוע
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
א ע

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן בעבירה של תקיפה חבלנית של בת זוג.

מכתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם עבד באותה עת במטבח בביה"ח בילינסון.

בחודש אפריל 2016 המתלוננת, שהיא אשתו של הנאשם (הנשוי גם לאשה אחרת), הגיעה למקום עבודתו של הנאשם מאחר וחשבה שהוא בוגד בה, ופתחה בהטחת האשמות כלפיו. בתגובה אחז הנאשם במתלוננת וגרר אותה לחניון ביה"ח. שם היכה אותה פעמיים בראשה, היא נפלה והוא בעט בה. נגרמו למתלוננת חבלות - פצע ונפיחות בפניה.

הנאשם נשלח לקבלת תסקיר שירות מבחן בטרם הטיעונים לעונש.

מהתסקיר עולה כי הנאשם, בן 38, נשוי לשתי נשים ואב לשמונה ילדים קטינים. מערכת היחסים הזוגית עם המתלוננת, אם ארבעת ילדיו הצעירים, היא בת שש שנים. עד למעצרו בתיק זה, עבר כ-17 שנים באופן קבוע במטבח ביה"ח, אך מאז מעצרו פוטר והוא מתקיים מדמי אבטלה. הנאשם תאר את הרקע לאירוע כהתרחקות שחלה בינו לבין המתלוננת בשנה האחרונה, בשל טענות מצידו ביחס לתנאי גידול הילדים המשותפים בבית אבי המתלוננת ולשימושו של האב בסמים, דבר שהביא לטענתו לכך שבשנה האחרונה חזר להתגורר דרך קבע עם אשתו הראשונה.

במסגרת תנאי השחרור שולב הנאשם בקבוצה טיפולית למניעת אלימות במשפחה. הנאשם נטל חלק כחודשיים במפגשי הקבוצה, אך השתתפותו היתה פסיבית והוא התקשה להתבונן בהתנהגותו באופן ביקורתי ונטה להשליך את האחריות על המתלוננת שלתפיסתו השפילה אותו בפומבי. הנאשם שלל שימוש באלימות בחיים הזוגיים, טען כי הפיק לקח מהאירוע ושלל נזקקות טיפולית.

שירות המבחן לא שוחח עם המתלוננת, שלא הצליח לאתרה במספרי הטלפון שנמסרו לו ע"י המאשימה וע"י הנאשם, אך בהליך המעצר עמד בקשר עמה והיא אישרה כי מדובר באירוע חריג בהתנהגות הנאשם וכי הוא גילה אחריות ומחויבות לגידול הילדים והקונפליקט ביניהם נבע מתחושות הכעס והתסכול שלה עקב חשדותיה כי בוגד בה עם נשים אחרות. שירות המבחן התרשם מגוננות של המתלוננת ומתלות רגשית וכלכלית שלה בו, ועל כן סבר כי קיים סיכון במצבה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתפקד במישורי חייו השונים באופן נורמטיבי ונעדר קיום עברייניים. עם זאת, להתרשמותו הנאשם אינו מגלה תובנה לפסול שבהתנהגותו ונוקט דפוסי הכחשה וטשטוש ביחס להתנהגותו באירוע, תוך השלכת האחריות על המתלוננת. להערכתו, תקופת הטיפול הקצרה לא הניבה שינוי בדפוסיו ועל כן הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצידו קיים. לפיכך נמנע שירות המבחן מהמלצה.

לנוכח הפגיעה במתלוננת בפרהסיה, חומרת הפגיעה והיותה פגיעה בתוך התא המשפחתי, מתחם העונש ההולם, לטענת המאשימה, הינו בין עבודות שירות ברף הבינוני למאסר בפועל של מספר חודשים.

ב"כ המאשימה ביקשה לגזור על הנאשם עונש ברף הנמוך בינוני של המתחם, לנוכח העדר תובנה, העדר טיפול משמעותי והסיכון שעומד בעינו להישנות מקרים כאלה. לפיכך עתרה המאשימה להשית עונש של ששה חודשי עבודות שירות לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת.

ב"כ הנאשם טענה כי תחילת האירוע בפרובוקציה מצד המתלוננת, שעקב תפיסתה המוטעית כי הנאשם בוגד בה, הגיעה למקום עבודתו ימים ספורים לפני האירוע המתואר, החלה פרובוקציות, צעקות, השפלות, כאשר כל מטרתה היה לגרום לפיטוריו של הנאשם ממקום העבודה, המתלוננת סולקה מהמקום על ידי האבטחה שהגיעה למקום כאשר הנאשם הוא זה שהזמין את האבטחה וביקש להרחיקה מהמקום. האבטחה הוציאה את המתלוננת מבית החולים ואסרה כניסתה למקום. ברם, ימים ספורים לאחר מכן, הגיעה המתלוננת שוב למקום העבודה והחלה בפרובוקציות קשות בנוכחות הממונים על הנאשם והעובדים עמו, ובתגובה הנאשם הוציא את המתלוננת מהמקום, היכה אותה כמתואר בכתב האישום ובעט בה. הסניגורית טענה כי החבלה שנגרמה למתלוננת בפניה היתה כתוצאה מאחיזת המתלוננת במכשיר טלפון נייד, וכשנפלה על הרצפה המכשיר שבידה גרם לה חבלה בפנים. הסניגורית הפנתה להודעתה של המתלוננת ביחס לעובדות אלה.

יצוין כי מההודעה עולה, בצד עובדות אלה, עמדתה האמביוולנטית של המתלוננת כלפי הנאשם ורצונה בשיקום הקשר עמו ושלא לפגוע בו בהגשת התלונה.

כן ציינה הסניגורית כי הנאשם הורחק מהמתלוננת במסגרת הליכי המעצר ומצוי בהרחקה ממנה מיוזמתו עד היום, מזה שנה מאז האירוע. כן הפנתה הסניגורית לתסקיר המעצר ממנו עלתה רמת סיכון נמוכה מצד הנאשם ואמפטיה למתלוננת, ועל כן שוחרר הנאשם מהתנאים המגבילים.

לטענתה, הנאשם מנוע עקב אילוציו הכלכליים מלהשתתף בהליכי הטיפול הנוספים שהוצעו לו, מאחר שמנסה למצוא עבודות מזדמנות כדי שיוכל לפרנס את ילדיו, וכן מטופל בבעיות בריאות של הוריו.

הסניגורית טענה כי עמדת המאשימה היא בלתי מידתית, לאחר שבמועד ההודאה, וההפניה לתסקיר, הסכימה המאשימה כי שירות המבחן יבחן גם אי הרשעה, ואף הצהירה כי תתחייב להסכים להמלצות התסקיר ככל שתהיינה חיוביות וימליצו על אי הרשעה בשל פגיעה קונקרטית.

לפיכך ביקשה הסניגורית להסתפק בענישה צופה פני עתיד ובהתחייבות.

דין

לעניין מתחם הענישה, אני מקבלת את עמדת המאשימה כי בנסיבות העבירה בתיק זה, והגם שהפגיעה המשמעותית יותר בפניה של המתלוננת נגרמה בשוגג ובאקראי ולא מפגיעה ישירה ע"י הנאשם, ובהתחשב בפרובוקציה של המתלוננת שהביאה להתלהטות הרוחות, המתחם מתחיל בעבודות שירות לתקופה קצרה ועד מאסר בפועל לתקופה של מספר חודשים.

יחד עם זאת, אני סבורה כי נטילת האחריות, העבר הנקי והסנקציות המשמעותיות בהן היה נתון הנאשם לאחר מעצרו, ואשר יצרו הרתעה, בצד הנסיבות האישיות והמשפחתיות שתוארו, מצדיקים סטיה לקולא ממתחם הענישה משיקולי שיקום הנאשם.

לכך מצטרפת העובדה, כי יש פער גדול בין העמדה שהציגה המאשימה במעמד ההודאה בכתב אישום מתוקן וההפניה לתסקיר, אז הצהירה כי תסכים לאי הרשעה אם שירות המבחן ימליץ על כך ויצביע על פגיעה קונקרטית בתעסוקה, לבין עמדתה לאחר קבלת התסקיר - כאשר התסקיר אינו שלילי במידה שיצדיק פער כזה.

לפיכך אני גוזרת על הנאשם 8 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירת אלימות במשפחה.

פיצוי למתלוננת בסך 1,500 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד יום 1.8.17.

קנס בסך 1,000 ₪ או חודש מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 1.8.17.

הודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ב סיוון תשע"ז, 06 יוני 2017, במעמד הצדדים.